Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 108

Anadolu Yakası
İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 250 000 * Mayıs 2004

Emperyalist barbarlar ve yerli işbirlikçileri 28 Haziran'da NATO Zirvesi'ne hazırlanıyorlar...

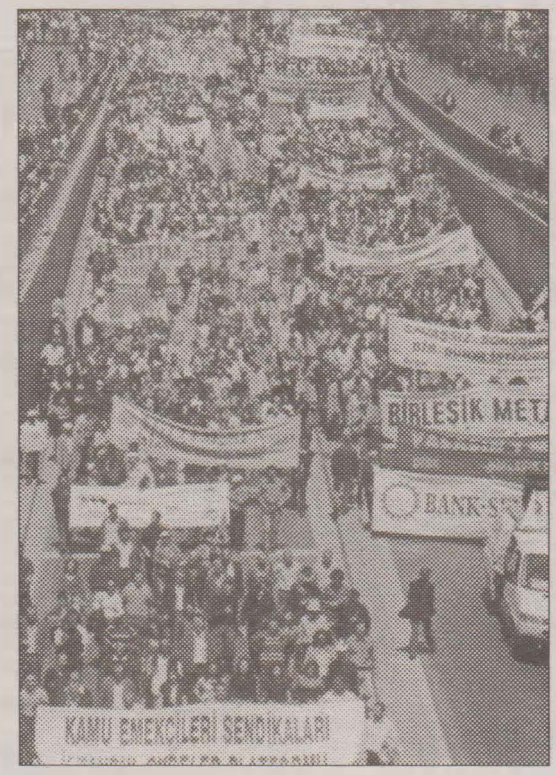

1 Mayıs ruhuyla devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Savaş ve terör örgütü NATO'ya geçit vermeyelim!

1 Mayıs coşkusu alanlara taştı

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs her yıl olduğu gibi bu yıl da alanlarda kutlandı. Geçen yıllardan farklı olarak bu yıl İstanbul'da iki ayrı alanda kutlama yapıldı. Türk-İş'in başını çektiği Çağlayan'daki kutlamaya 15 bin civarında işçi-emekçi katıldı. DİSK, KESK, TTB, TMMOB, kitle örgütleri, siyasi parti ve sol-sosyalist güçlerin katıldığı Saraçhane'deki kutlamaya ise 20 bin civarında işçi-emekçi katıldı.

Günler öncesinden başlayan Taksim'de kutlama girişimi başarıya ulaşamasa da, bu yıl sermayenin dayattığı alan cenderesi kırılmıştır. Bu 1 Mayıs'ta işçi-emekçilerin önemli bir kısmı Saraçhane'de gerçekleştirdiği coşkulu kutlama ile artık çayırlara, çukurlara hapsolmayı kabul etmeyeceklerini gösterdiler.

Bazılarının dediği gibi 1 Mayıs'ın hangi meydanda kutlandığı gerçekten önemli değil mi? Birlik, beraberlik içinde kutlamak herşeyden daha mı önemli? Tabii ki meydanlar da, birlik ve beraberlik de önemlidir. Ama en önemlisi, işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye saldırılarına karşı kararlı mücadelesidir. Yoksa içeriği boş bir birliğin işçi-emekçilere zerre kadar bir faydasının olmayacağı defalarca kanıtlanmıştır. Kendi iradeleri ile meydanları zaptedecek gücü işçiler daha önce kendilerinde bulmuş olsalardı, siyasi iktidar kölelik yasalarının hiçbirini çıkarma başarısı gösteremezdi. Hatta bu yasaları gündeme getirmeye bile cesaret edemezdi. Yıllardır bürokrat, sınıf işbirlikçisi sendikacılar sermayeyle kol kola girerek 1 Mayıs'ın içini boşaltmak için ellerinden geleni yaptılar. İşçi sınıfını çayıra-çukura hapsederek, büyük bedeller pahasına kazanılan demokratik-sosyal hakların gaspına seyirci kaldılar. İşçilerin işten atılmasına, açlık ve sefalete mahkum edilmesine seyirci kaldılar. İşte Saraçhane'de yapılan kutlama ile işçi sınıfı bu ablukayı parçalamak için ilk adımı atmış oldu.

Popçusuna-topçusuna açık olan Taksim meydanı, her ne hikmetse işçilere kapatılıyor. Tabii ki bunun ardında yatan asıl neden, meydanların taşıdığı sembolik anlamlardır. Meydanları zaptedenler, iktidarı elinde bulunduranlardır. Onun içindir ki işçi ve emekçilerin Taksim ve Kızılay'a çıkmamaları için siyasi iktidarlar ellerinden geleni ardına koymamaktalar. Buna rağmen işçi sınıfı ile emekçiler güçlerini birleştirdiği zaman, her meydanı zaptedebilirler. 1 Mayıs 1977'de 500 bin işçi-emekçinin Taksim Meydanı'nı zaptetmesi gibi.

Bu 1 Mayıs'ta Saraçhane'de toplanan onbinler bu kuşatmaya karşı bir bayrak açmış durumdalar. İzinsiz, fiili-meşru bir eylemle üstlerini aratmadan bir 1 Mayıs kutlaması yapmışlar ve Saraçhane'den Yenikapı'ya yürümüşlerdir. Buna rağmen birilerinin "korktukları" olmamıştır. İşçi-emekçiler güçlerinin haklılık ve meşruluktan geldiğini bir kez daha gösterdiler. İşçi sınıfı, kamu emekçileri, gençler ve tüm emekçi dostları Filistin ve Irak'taki vahşi işgale, 28 Haziran'da İstanbul'da toplanacak olan emperyalist savaş aygıtı NATO'ya karşı şiarlarını yükseltmiş, mecliste halihazırda geçen ve geçecek olan kölelik yasalarının iptali için sloganlarını haykırmışlardır.

Bugünden sonra bu 1 Mayıs'ta ortaya çıkan tabloyu daha da ileriye taşıma gücü ve sorumluluğu öncü işçilerin omuzlarındadır. Her ayrışmada olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta yaşanan ayrışmada da, emekçilerden yana olan ile sermayeden yana olanların ayırt edilmesi gerekmektedir. Önümüzdeki dönemde işçi sınıfından yana olanın daha da ileriye taşınması için şimdiden çalışmaya başlanmalıdır. Önümüzdeki ayın 28'inde yapılacak olan NATO Zirvesi karşıtı mücadele bunun ilk göstergesi olacaktır.

Yaşasın 1 Mayıs!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Taban örgütlülüklerini her alanda kuralım!

Bugünlerde sınıfa dönük saldırılarda patronlar yeni yöntemlere başvurmaya başladı. 12 Mart'ta gece yarısı Gebze'de bulunan Çolakoğlu Metalurji Afi patronu, noteri fabrikaya getirmiş ve yıllardır Birleşik Metal-İş'te örgütlü olan işçileri zorla istifa ettirerek Türk Metal'e geçmesini sağlamıştır. Bu gelişmenin hemen sonrasında Bursa'da kurulu Grammer işyerinde yaşananlar yeni dönemde sendikal örgütlülüğe yönelik saldırıların nasıl gelişeceği hakkında bir fikir veriyor. Benzer bir saldırıya Çelik-İş de maruz kalmıştır. Bu olaylar göstermektedir ki, metal sektöründe örgütlü olan işyerlerine dönük yapılan bu saldırıların arkasında MESS patronları, Türk Metal'in başına çöreklenmiş çeteler ve uluslararası bağlantıları bulunuyor.

İlk elden Çolakoğlu ve Grammer işçilerini hedef alan saldırılar olayın boyutunu ve bu saldırılara karşı örülmesi gereken mücadele hattını göstermektedir. Saldırıların emperyalist tekellerin yöneticilerinin (CEO'lar) Türkiye'ye gelip grev istemediklerini söylemelerinin arkasından gelmesi bir rastlantı olmadığı gibi bunun arka planı da vardır. CEO'lar da bu arka planın asıl aktörleridir. Herşeyden önce saldırı "sınıf sendikacılığı" iddiası ile başa gelen Birleşik Metal-İş'in Genel Merkez yönetimine bir mesaj niteliğindedir. Birleşik Metal-İş Genel Başkanı'nın geldiği fabrika olan Çolakoğlu, kendi alanında önemli yeri olan bir işletme. Aynı zamanda sendikanın üye sayısı bakımından da önemli mevzilerinden birisidir. Bu saldırıdan ilk çıkarılacak sonuçlardan biri Birleşik Metal-İş şahsında "sınıf sendikacılığı" iddiasının hedef alındığıdır.

Çolakoğlu patronunun ileriye dönük hesapları bulunmaktadır. Yeni yatırımlar arifesinde olan Çolakoğlu patronu işletmedeki sendikayı değiştirerek esnek üretimi hayata geçirmek istiyor. Çünkü Birleşik Metal-İş'le bunu yapma şansının olmadığını biliyor. Onun içindir ki; esnek üretimi fabrikalara getirmek ve patronların işlerini organize etmekle övünen hain Türk Metal Sendikası'nı fabrikaya sokmak istiyor. Bu amaçla patron, elinden gelen her türlü kirli işi yapıyor, görüldüğü kadarıyla yapmaya da devam edecek.

Türk Metal Sendikası yetkili olduğu işletmelerde esnek üretimin yaygınlaşması konusunda patronlardan daha azgın uygulamalara imza atıyor. Birçok yerde işten atılacak işçilerin listesini bizzat sermayeye ruhunu satan bu işçi sınıfı düşmanları hazırlıyor. Dolayısıyla Çolakoğlu işçileri de bu saldırıdan önemli dersler çıkarabilmelidir. Sendika değiştirerek nasıl bir duruma düşeceklerini şimdiden görmeleri gerekmektedir. Temsilcinin kapısını açmak dahi işten atılmanın ilk nedeni olabilecektir. İşyerinde sendika temsilcileri adeta patron temsilcisi gibi çalışacaktır. Bu gerçeği görmek için şu anda Türk Metal'in yetkili olduğu herhangi bir fabrikadaki uygulamaya bakmak yeterlidir.

Noter, Çolakoğlu'nda aldığı tutumuyla bundan sonrası için işçilerin önünde yeni bir engeldir. Daha öncede Gebze'de Tek Plastik'te örgütlenme çalışması yürüten işçileri patrona ihbar eden yine noterler olmuştu. Bundan sonra birçok noterin ajan gibi çalıştığı hesaplanmalıdır.

Çolakoğlu'nda kendilerine ülkücü diyen "sivil" faşistler, her zaman olduğu gibi, işçilere karşı saldırgan tutumlarına devam etmişlerdir. Bundan sonra da tüm örgütlenme ve hak arama mücadelesine karşı patronların, bu işçi düşmanlarına görev vereceği

unutulmamalıdır.

Çolakoğlu'nda polis de bu saldırının bir parçası olmuştur. Bu tutum bizleri şaşırtmamıştır. Kolluk güçlerinin her zaman sermayenin emrinde olduğunu elbette biliyoruz. Aynı görevi Bursa'da Grammer Fabrikası'nda jandarma yerine getirmektedir.

Çolakoğlu'nda yaşananlardan asıl sonucu işçi sınıfının öncüleri çıkarmak zorundadır. Bundan sonra patron, polis-jandarma, "sivil" faşistlerin yanına noteri de koymalılar.

Tabii ki Çolakoğlu'nda sendika değiştirme hakkında "biri şunu söyledi, öbürü bunu dedi ve sonra da böyle oldu, işçiler sendika değiştirdi" diyenler de olacaktır. Hatta alttan alta bunun propagandasını da yapacaklardır. Bu söylentilerle ilgilenmek asıl hedefi gözden kaçırmak anlamına gelecektir.

Çolakoğlu ve Grammer'de yapılanlar tüm işçileri hedef alan bir saldırıdır. Bugün oralarda bu saldırı başarıya ulaşırsa devamı gelecektir. Örgütlü veya örgütlenme potansiyeli taşıyan işyerlerindeki işçiler de, ilerde benzer saldırılara maruz kalabilecektir. Şunu unutmamak gerekir ki, kapitalistler "saldırıları hayata geçirelim, bakalım işçiler nasıl tepki veriyor" diye düşünmüyorlar. Onlar bu saldırının ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlar. Bu saldırı kırılma noktasıdır. Başarıya ulaşırsa süreç, en azından belli bir dönem patronlardan yana işleyecektir.

Böylesine kapsamlı bir saldırıyı kaldıracak ve bunu zaferle taçlandıracak güç işçi sınıfında vardır. Ancak bunun için mücadelede kararlı ve örgütlü olmak gerekmektedir.

Öncülerinden soyutlanmış işçi sınıfı ve ezilen halklar mevcut haklarını dahi koruyamazlar. Hafızalarımızı biraz tazelersek bu sürecin nasıl geliştiğini daha iyi anlarız. 26 Eylül 1999'da geçekleşen Ulucanlar Cezaevi katliamının sabahı, Amerika'ya giderken uçakta bir açıklama yapan dönemin başbakanı Ecevit "Bizim İMF politikalarını hayata geçirmemiz için öncelikle cezaevlerini kontrol altına almamız gerekiyor" demişti. Ardından 19 Aralık katliamı geldi ve halen devam eden ölüm orucunda, yüzü aşkın devrimci insan şehit düştü. 19 Aralık'tan sonra F tipi hücrelere atılan devrimciler bir anlamda emekçilerden yalıtılmış oldular. O günden sonra ise kölelik yasaları meclisten jet hızıyla geçmeye devam etmektedir. İşçiler son yıllarda ellerindeki hakların büyük kısmını kaybetmiş bulunuyor. Sınırlı haklardan yararlanabilenlerin sayısı ise her geçen gün azalmaktadır.

Bugünkü duruma bakınca bu saldırıyı karşılamak bazılarına imkansız gibi görünebilir. İşçilerin aldığı yüksek ücretler bahane edilerek işçilerin mücadele etmeye niyetli olmadıkları düşünülebilir. Ama tüm saldırılar püskürtülebilir. Yeter ki mücadelemizde tutarlı olalım. Bu saldırıyı sınıfın diğer bölüklerine de anlatalım ve topyekûn bir direniş örmek için çaba harcayalım. Zorlukları yenmek ancak yenilgilerden çıkartılacak derslerle mümkün olacaktır.

Son yaşananlar metal işçileri ve Birleşik Metal-İş şahsında sınıfın tümünü hedef almaktadır. Bu küstahça saldırıya karşı kararlı bir direniş örmek şarttır. Bu sorumluluk en başta Çolakoğlu ve Grammer işçileri ile "sınıf sendikacılığı" iddiasının hakkını vermekle yükümlü olan Birleşik Metal-İş Sendikası'na düşmektedir. Öncü, bilinçli işçilerin önünde de bu mücadeleyi sınıfın tümüne yaymak sorumluluğu durmaktadır. Çolakoğlu ve Grammer işçilerini yalnız bırakmamak, mücadelelerini dayanışma eylemleriyle desteklemek tüm onurlu işçilerin görevidir.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Özelleştirme saldırısına karşı mücadele etmek tüm işçi ve emekçilerin görevidir!

12 Eylül faşist askeri darbesi siyasal ve toplumsal baskıyı tüm emekçilerin ve ezilen halkların üzerinden uzun yıllar eksik etmedi. Sermaya iktidarı, işçi sınıfını sendikasızlaştırma ve köleleştirme politikaları ile tekelci sermayenin ülkemizde tam hakimiyet kurmasını sağlamaya yönelik kapsamlı bir operasyona girişti.

"Küreselleşme" ya da "yeni dünya düzeni" denilen ABD merkezli emperyalist saldırıların bir ayağı da özelleştirme adı altında yoksul ülkelere dayatılan küresel saldırılardır.

Yalnızca ülkemizde değil, tüm dünyada kamusal alanın daraltılması ve kamusal yarar önceliği ile yapılan müdahalelerin ortadan kaldırılması yönünde atılan adımlar, öncelikle işsizliğin görülmemiş boyutlarda artmasına neden olmaktadır.

"Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı"nın kamusal alanın daraltılması sonucunu doğurmasının yanında, batılı emperyalistlerin Osmanlı'dan başlayan yayılmacı politikalarında en öncelikli kilometre taşı olmaktadır.

Emperyalistler ile tekelci sermayenin emir eri gibi çalışan bir iktidarla karşı karşıyayız maalesef. TC'nin yapısında çok büyük değişiklikler yapmayı amaçlayan yasa tasarıları, tam bir gizlilik içinde hazırlanmaktadır. Tasarılar işçi ve emekçilerden, DKÖ'lerden gizlenmesine rağmen; İMF, DB, TÜSİAD, TOBB gibi Türkiye ve dünyadaki tekelci sermayenin kurumlarıyla tam bir işbirliği içinde hazırlanmaktadır.

Bu yasaya karşı bizim örgütlü mücadelemiz aylar öncesinden başlamıştı. 10 Mayıs '03'te İzmir, Adana ve Ankara'da büyük mitingler gerçekleştirdik. 21 Şubat '04'te Antalya, Adana, Diyarbakır ve Samsun'da, 22 Şubat'ta İstanbul'da yapılan mitinglere sendikalarımız yoğun bir katılım sağlamıştır.

6 Mart '04'te Ankara'da Sıhhiye meydanında yağan kara, yolların buzuna, havanın soğuğuna rağmen 100 bin kişinin katılımıyla ekmeğimizin, ülke değerlerinin savunulması amacıyla işçiler, kamu emekçileri ile demokratik kitle örgütleri biraraya geldiler.

Kökü dışarıda olan bu tasarı emekçilerin çıkarlarına hizmet etmemektedir. Dış mihraklar ve yerli işbirlikçilerinin eseri olan bu tasarı Türkiye'ye, halkımıza ve işçi sınıfımıza büyük zararlar verecektir.

İdeolojilerin modasının geçtiği, paranın milliyetinin olmadığı safsatalarıyla toplum uyutulurken, aslında yoksul bırakılmış, bağımlı ülkelerin zengin kaynakları emperyalistler ve yerli işbirlikçilerine peşkeş çekilmektedir. Kokuşmuş medya vasıtasıyla yoğun bir beyin yıkama saldırısına tabi tutulan ülkemizin insanları, ruhsuz bir yığın haline getirilmek istenmektedir. Etrafında olanlara, başına gelen bunca belalara rağmen, sessiz, hissiz bir kuru kalabalığı andırmaktadır adeta.

Burada yurtsever aydınlara ve emekçilere çok büyük görevler düşmektedir. Toplumu aydınlatmak her iki kesimin de tarihi misyonuna uygun öncü görevini yerine getirmesi bakımından çok önemlidir. Emperyalizme karşı birleşik bir cephe oluşturmak ve mücadelemizi en üst noktaya çıkarmak zorundayız.

Bu tasarıya karşı mücadele etmek işçi sınıfı ve tüm emekçilerin görevidir!

Köy Hizmetleri Bölge Müdürlüğü işçileri

Kartal SSK'dan bir sağlık emekçisiyle sağlık hizmetinin özelleştirilmesi üzerine konuştuk...

"Genel grev-genel direnişin örgütlenmesi zorunludur!"

- 10-11 Mart'ta sağlık emekçileri hizmet üretmedi. Bunun nedeni neydi?

Kartal SSK'dan bir sağlık emekçisi: 10-11 Mart'ta sağlık emekçilerinin iş bırakmasının başlıca sebebi ekonomik koşullar değildi. Ama eylemi saptırmak ve başka yöne çekmek isteyenler, eylemin amacı sırf ekonomik koşullarmış gibi vurguladılar. Aslında sağlık emekçileri 10-11 Mart'ta hastaların hastane kapılarında ve kuyruklarında ölmemesi, herkese eşit, ücretsiz sağlık hizmeti verilmesi, ilaçları için kuyruklarda beklememesi, iyi muayene edilmesi ve işlerini daha çabuk bitirebilmesi için eylem yaptı. Biz sağlık emekçileri hastanın müşteri gibi görülmesini istemiyoruz. Bunun içinde 10-11 Mart eyleminin en önemli taleplerinden biri "Herkese eşit, kaliteli, ücretsiz sağlık hizmeti" idi.

Tabii ki kendi çalışma koşullarımızın iyileştirilmesi de bir diğer talebimizdi. Bizler iş güvencemizin ortadan kaldırılması demek olan "Kamu Reformu Yasları"na karşı da bu eylemi yaptık. Hazırlanan ve mecliste görüşülen kölelik yasalarıya, kamun hizmetlerinin özel sektöre kademeli olarak geçmesi planlanmaktadır. Bu da biz çalışanların iş güvencesini tehdit ediyor. Onun için bu talebimizi yükselttik. Ayrıca insanca yaşayabileceğimiz bir ücret talep etmekteyiz. Kamuoyunda ücretlerimiz yüksek gibi gösterilmekte. Oysa 30 yıllık bir doktor dahi bugün yoksulluk sınırının altında bir ücret almakta. Bu ücretle kendini geliştirebilmesi, tıp dünyasındaki gelişmeleri takip edebilmesinin imkanı var mı?

"İş güvencesi ve insanca yaşanabilecek bir ücret" talebi sadece sağlık sektörüyle sınırlı değil. Kölelik yasaları eğitim ve kamu hizmet alanlarının tasfiyesini kapsıyor. Çalışanların ücretlerinden yapılan vergi vb. kesintiler karşılığında bugün ücretsiz alınabilen birçok hizmet yarın paralı ve pahalı olacak. Tabii ki vergiler de katlanarak artacak. Örneğin "Genel Sağlık Sigortası" diye yeni bir vergi ve soygun paketi ortaya atılmış durumda. Bu emekçilerin sırtına binecek olan ek bir sağlık vergisi demektir. Bugün bir sigortalı, ücretsiz ya da çok düşük ücrete yararlandığı birçok hizmeti o zaman ücret ödeyerek almak zorunda kalacaktır.

- Hükümet, sağlığın özelleştirilmesinden, döner sermayeden pay alan sağlık emekçilerinin yararlanacağını iddia ediyor. Gerçekten öyle mi?

Kartal SSK'dan bir sağlık emekçisi: Şimdi kâr marjı güden kurumlar insanları müşteri olarak görüyorlar ve kârını yükseltmek için de, bazı vasıflarını göz ardı ediyorlar. Bugün yapılanda bu çalışmayı yaygınlaştırmaktır. Bu uygulama sağlık çalışanlarına belli bir ekonomik yarar sağlıyor. Ama sağlık çalışanları bugün oynanan bu oyunun farkında değil. Bugün almış oldukları döner sermayenin, yarın kat kat kendilerinden alınacağının farkında değiller.

Bizler de, politikacılar gibi günü kurtarma hesapları içerisindeyiz. Bu da mücadelenin önünde bir engel olarak karşımıza çıkıyor ve çıkacak.

- 10-11 Mart eylemini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kartal SSK'dan bir sağlık emekçisi: Öncelikle 6 Mart eylemi hakkında bir şeyler söylemek istiyorum. 6 Mart'ta kitlesel bir eylem gerçekleştirildi. Eylemin başını KESK, Türk-İş çekiyordu. Diğerleri de destekçi konumdaydı. Eylem kitlesel olmasına rağmen, içeriği yeterli değildi. Orada bulunanların çoğunun isteği Kızılay'a çıkmaktı. Ama maalesef böyle bir irade ortaya konamadı. Orada dört duvar arasında kendi kendimize sloganlarımızı attık ve geri döndük. Yani hava boşalttık diyebilirim.

10-11 Mart'ta Türkiye genelinde iş bırakıldı. Eylem TTB ve SES'in ortak eylemiydi. Eylemi bir bütün olarak değerlendirirsek başarılıydı diyebiliriz. Saldırıların bazı taşra kentlerinde henüz uygulanmaması eylemin niceliğinde bir zayıflamaya yol açsa da, eylemin niteliği olumluydu.

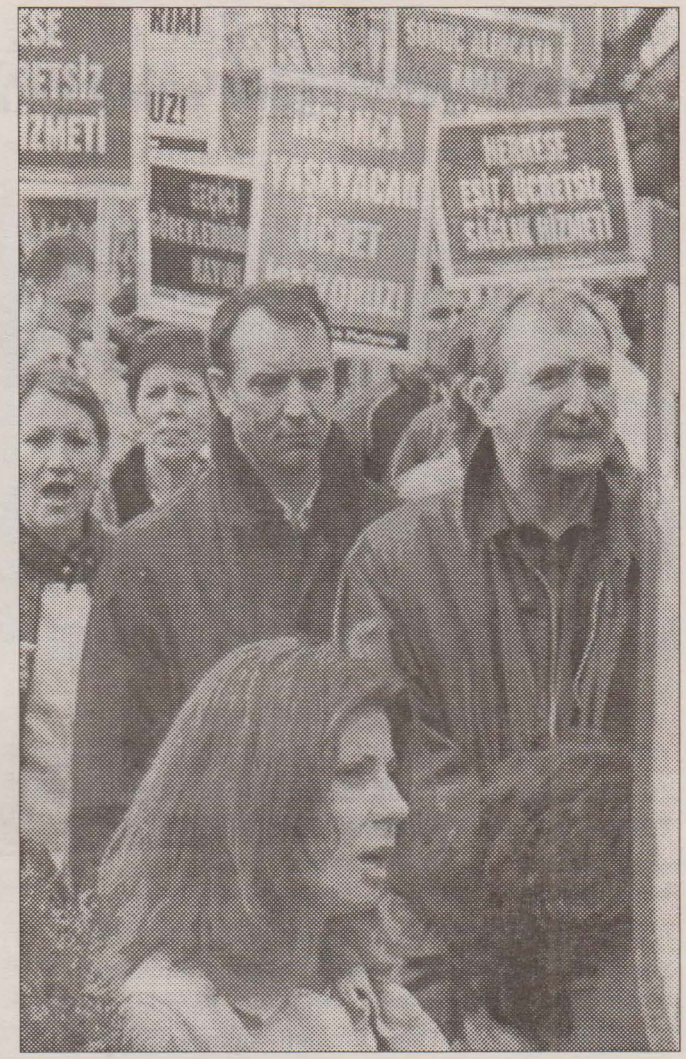
- Grev'in nedeni çalışanlara ve halka anlatılabildi mi?

Kartal SSK'dan bir sağlık emekçisi: Broşürler, bildiriler ve afişlerimizle eylemimizi anlatmaya çalıştık. Bunda da bir anlamda başarı sağladığımızı söylemeliyim. İnsanlarla tek tek konuşarak neden iş bıraktığımızı anlattık. Hastalar ve yakınlarından da olumlu tepki aldık. Onların bize destek verdiklerini gördük. Eylem yaptığımız günlerde halk bizim yanımızda yer aldı.

Çalışanlarımıza gelince, burada bir kısım sıkıntılar yaşamaktayız ve önümüzdeki günlerde bu sıkıntılar devam edecek gibi görünüyor. Bazı çalışanlarımız eylemi, hükümetteki partiyi yıpratmak için yapılmış bir eylem olarak görüyor. Biz şunu açıklıkla ortaya koyuyoruz, bu eylemimiz bugün AKP politikalarına karşı yapılmış bir eylem gibi görünse de, böyle bir yasayı hangi hükümet gündeme getirirse aynı tepkiyi gösteririrdik. Çünkü olayın arkasında bizim iş güvencesinden yoksun bırakılmamız, halkınsa müşterileşmesi mantığı yatmaktadır. Onun için bu sorunu önümüzdeki dönemlerde daha iyi bir çalışma ile aşmak zorundayız. Çalışanlara bunun şu veya bu parti meselesi olmadığını ısrarla belirtmeliyiz.

- Yasa meclis gündeminde, buna karşı nasıl bir mücadele sergilenmeli?

Kartal SSK'dan bir sağlık emekçisi: Başta biz sağlık emekçileri olmak üzere, sağlık hizmeti alanlarla birlikte tüm gücümüzü ortaya koyarak bu saldırıya karşı bir cephe oluşturmak zorundayız. Bu saldırının

karşı cephesinde tüm emekçiler bulunmalıdır. Ama şu da bir gerçek ki, böyle bir cephenin hemen bugünden oluşturulması biraz zor görünüyor. O halde bu saldırıdan doğrudan ve ilk elden etkileneceklerin biraraya gelerek ortak bir cephe oluşturması gerekmektedir. Bu saldırıya karşı Türk-İş, KESK, TTB, şu ana kadar dışında durmak gibi bir çaba içinde olsa da Kamu-Sen ve tabii ki DİSK ve Hak-İş'te ortak bir cephe içinde yer almak zorundadır. Çalışanların işten atılma, soruşturma gibi korkuları bulunuyor. Ama şunu görmek zorundalar, bu yasa çıktığı ve hayata geçtiği zaman ne işten atılma tehlikesi yaşayacakları, ne de soruşturma görecekleri bir işleri olacak. Yani kaybedecek bir işleri olmayacak artık. Birilerinin iki dudağı arasından çıkacak bir-iki kelime ile işlerinden olacaklar. Onun için bu saldırı, topyekûn bir saldırıdır. Bu saldırıya karşı da topyekûn bir karşı duruş sergilenmelidir. Bu da "Genel grev-genel direniş"in örgütlenmesinden ve hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir.

Alumag'taki önce işçilere çağrı...

İşyeri örgütlülüğüne sahip çıkalım, sürece müdahale edelim!

Merhaba dostlar. Sizlere birkaç ay sonra tekrar yazma ihtiyacı duydum. Bu mektubumda, sizlere metal işçilerinin, özellikle Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü işçilerin yakından takip ettiği, Alumag'taki gelişmelerle ilgili yazmak istedim. Alumag süreciyle ilgilenenlerin bildiği gibi patron, ocak ayında fabrikayı sattı. Bu gerekçeyle işçilere 16 Şubat tarihine kadar izin vermişti. 16 Şubat sabahı işe giden işçiler içeri alınmadı. İşçiler iki gün boyunca fabrikayı işgal ederek yeni patrona kararlılıklarını göstermişlerdi. Patron önce baş temsilci ve işçilerden bir kısmını işe almamakta direnmişti, ancak gelinen son noktada genelde işçilerin talepleri kabul edilmiştir. Sendikayı kabul etmek zorunda kalan Alumag'ın yeni patronu, yapılan son TİS'i ise kabul etmemekte halen diretiyor.

Son durum kısaca böyle. Benim özellikle bu süreçte dikkatimi çeken üç nokta olmuştur. Birincisi, Alumag baş temsilcisinin tutumu, ikincisi sendikanın tutumu, üçüncüsü fabrikadaki öncü işçilerin tutumu.

Baş temsilci yıllardır Birleşik Metal-İş kongrelerinde "Sınıf sendikacılığını" savunan, muhalifliği ile bilinen biri. Siyasi olarak da tercihini yapmış birisi. Sürecin başından itibaren tutumuna bakınca kendisini anlamak zorlaşıyor. Patronla birebir, kimsenin haberi olmadan toplantı yapması olayın en düşündürücü yanı. Çünkü sınıf sendikacılığını savunanlar daima taban örgütlülüğüne güvenmişlerdir. Sınıfın söz ve yetki sahibi olmasını önemle savunmuşlar, buna karşın sarı sendikaları patronlarla yaptıkları gizli toplantılardan dolayı her zaman mahkum etmişlerdir.

Şimdi burada baş temsilcinin de aynı hareketi yapması, geçmişte söylediklerinin hiçbir karşılığı olmadığını, sadece duruma göre hareket ettiğini gösterdi. Bu, tipik bir küçük-burjuva tavrıdır. Daha sonra aynı kişi yeni patronun başka bir şirketinde işe başlamıştır. Bu tamamen patronla yapmış olduğu ikili görüşmeler neticesinde gerçekleşmiştir. Bu hareketi, "işe ihtiyacı olduğu" gerekçesiyle açıklamıştır. Kendisinin eski işine dönmesi için iş bırakmak isteyenleri ise, "ortalığı karıştırmamaları" yönünde uyarmıştır. Böyle bir eylem için kendisi hiçbir şey yapmadığı gibi yapmaya çalışanların da önüne geçmiştir. Oysa burada önemli olan "baş temsilcilik kurumunu" patron saldırısına karşı savunmaktır.

Bunca yıldan beri "sınıf sendikacılığı" üzerine bu kadar söz söyleyen birinin (kendisi aynı zamanda bir siyasi partinin yerel yöneticisidir) bugün sadece kişisel kaygılarla hareket etmesini anlayabiliyorum ama, benim anlamam sorunu çözmüyor. Yarın bu adamı taşıdığı etiket yüzünden bizim önümüze koyacaklar. Son olarak da bu insana iki cümle söylemek istiyorum. Bazı iddialar için sadece şiir okumak yetmez, onun için gerektiğinde ölümü göze almak gerekir.

Sendikaya gelince, tutumunda belli bir değişiklik yok denebilir. İşçilere yaptıkları eylemi destekleyeceklerini söylemekten öte bir şeyler yapma gücünü kendilerinde bulamayanlar, olaylar durulduğunda patronla görüşmeye giderken temsilcileri dahi düşünemez duruma gelmişler. Bahaneleri ise, "patronun fabrikada olduğu ve temsilcinin işte olmaması"dır. Biz, yöneticilerin işçileri nasıl desteklediğini Ünifil'de, Yasan'da... gördük. Onun için aslında fazla söze ihtiyaç olmadığını düşünüyorum.

Asıl söylemek istediğim; işçilere "öncü bir fabrika" olarak gösterdiğimiz ve örnek verdiğimiz Alumag'daki öncü işçilere. Kimisi bunca tecrübeye rağmen ellerine iş yasası kitapçığı almış, her soruya kitapçığa bakarak yanıt veriyor. İş yasasının nasıl işlediğini hala anlayamadıysa, o işçi arkadaşa tavsiyem iş yasasını bir daha okuması, yok anladıysa o yasayı çöpe atmasıdır. İşçi sınıfı tarihi boyunca hakkını yasalardan değil haklı ve meşru mücadelesinden almıştır? Bugüne kadar kazanılan en küçük bir hak için bile bedeller ödenmiş, bu uğurda militanca mücadele edilmiştir.

Bir diğer konu ise, yıllardan beri var olan işyeri komitesi kendiliğinden nasıl tasfiye oluyor? Herşey sadece yasal zemini olunca mı meşrudur? Yoksa bazı kurumlar gerekliliğinden dolayı mı işlevini sürdürmelidir? Yasalara kendini hapsetmenin getirdiği sonuçtur işyeri komitesinin işlevsizleşmesi. Bu gelişme gerçekten kaygı verici ve düşündürücüdür. Alumag işçilerine, öncülerine soruyorum, siz demiyor muydunuz "işyeri komitesi olmazsa olmaz" diye? Peki aylardır işyeri komitesi çalışamaz bir duruma gelmiştir. Neden sesiniz çıkmamaktadır? Sorun sendikacıların yasal olarak fabrikada olmaması mı? Öyleyse sendikayla-işyeri komitesi arasında nasıl bir bağ kurmaktasınız?

Sizler yıllardır bölgede parmakla gösterilen bir örgütlülüğe sahiptiniz. Ama bu olaylardan sonra şu

anlaşılıyor ki, örgütlülüğünüz yeterli bir sağlamlıkta değilmiş. Eğer böyle bir dönemde baş temsilci kendi başına gidip patronla görüşüyorsa, sendika, temsilcilerden habersiz patronla görüşüyorsa, Alumag öncülerinin şapkalarını önlerine koyma zamanı çoktan gelmiştir. Neden böyle olmuştur? Yarına daha umutlu bakabilmek ve geleceği kucaklamak için bu soruları sormak gerekmektedir.

Yıllarca söyledik, yine söylüyoruz; tüm muhataplarının, çoğunluğunun katılmadığı bir yönetim şaibe yaratır. Alumag öncüleri daha fazla seyirci kalmadan müdahale yapmak sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Bunu hem kendileri için hem de sınıfın geneli için yapmak zorundalar.

Son olarak şunu söylemek isterim, karanlık bir dönemden geçmekteyiz. Her tarafımız kan revan. Irak'ta, Filistin'de ve daha birçok yerde insanlar katlediliyor. Katiller kendilerini haklı göstermek için en utanmazca oyunlar oynuyorlar. Ülkemizde bedenimizi birer et yığını haline sokacak iş yasaları çıkıyor. Bu saldırılara karşı anlamlı bir duruş sergileyememiş durumdayız. Ama şunu hepimiz bugünden itibaren düşünmek zorundayız. Yarınlar bizim ellerimizdedir, gelecek aydınlık günleri yaratacak olan bizleriz. Onun içindir ki hiç de küçümsemeden bulunduğumuz her alanda bir ışık yakmayı insanlığın geleceği için borç bilmeliyiz. Aydınlık bir gelecekte buluşmak dileğiyle değil, aydınlık bir geleceği birlikte kurmak dileğiyle hoşçakalın.

Sınıf bilinçli bir metal işçisi

Bir roman: Direnen Haliç

"Haliç'in bitiminde, Alibeyköy yöresinde bulunan iki fabrikanın direnişinin öyküsüdür bu roman. Öykünün gelişimi o yıllardaki direniş ve grevlerde yaşanan olaylarla sürer. Ancak romanın tamamıyla belgesel olduğu söylenemez. O dönemdeki olaylardan yola çıkıldığı halde, roman kendi içinde gitgide bağımsızlığını kazanmış, kişiler, hatta zaman zaman olaylar gerçektekilerin kopyası olmaktan öte kendi yaşamlarını oluşturmuşlardır." (Kitabın arka kapağından)

Yanyana bulunan, aynı patrona ait iki kazan fabrikası ve ikisinin ortasından bulunan döküm fabrikasındaki işçilerin '70'li yıllardaki direniş öyküsü. Bu üç fabrikada da sarı sendika vardır. Fabrikalarda çalışma koşulları ağırdır. Ücretler düşüktür. İlk önce döküm fabrikasındaki işçiler sarı sendikadan ayrılarak Metalurji Sendikası'na geçerler. Patron bunu kabul etmez. Oniki işçiyi işten atar. İşçiler bunun üzerine direnişe geçer. Dişe diş bir mücadele sonunda işçiler kazanır.

Bundan sonra küçük kazan fabrikasındaki işçiler de Metalurji Sendikası'na üye olmak isterler. Ama bu konuda biraz acele ederler. Ön hazırlığı yapılmamıştır. Bir süre sonra sendikada toplanma kararı alırlar. Toplantıya çağırdıkları işçilerin arasında patronun ispiyonculari da vardır. İşçiler hatalarını anlarlar. Ama patron hemen harekete geçer. Bu işin öncülüğünü yapan üç işçiyi işten atar. İlk tepki çok önemlidir. İşçiler arkadaşlarını sahiplenerek direnişe geçerler. Ve olaylar gelişmeye başlar.

Hazırlıksız başladıkları bu direnişi sonuna kadar götürmeleri büyük kazan fabrikasına bağlıdır. Direnişin zayıfladığı, artık bitme noktasına geldiği bir aşamada büyük kazan fabrikasındaki işçiler de direnişe geçerler. İki fabrika direnişi ortaklaştırır. Ve işçiler her günü kavga ve mücadele dolu bir direnişin içinde bulurlar kendilerini.

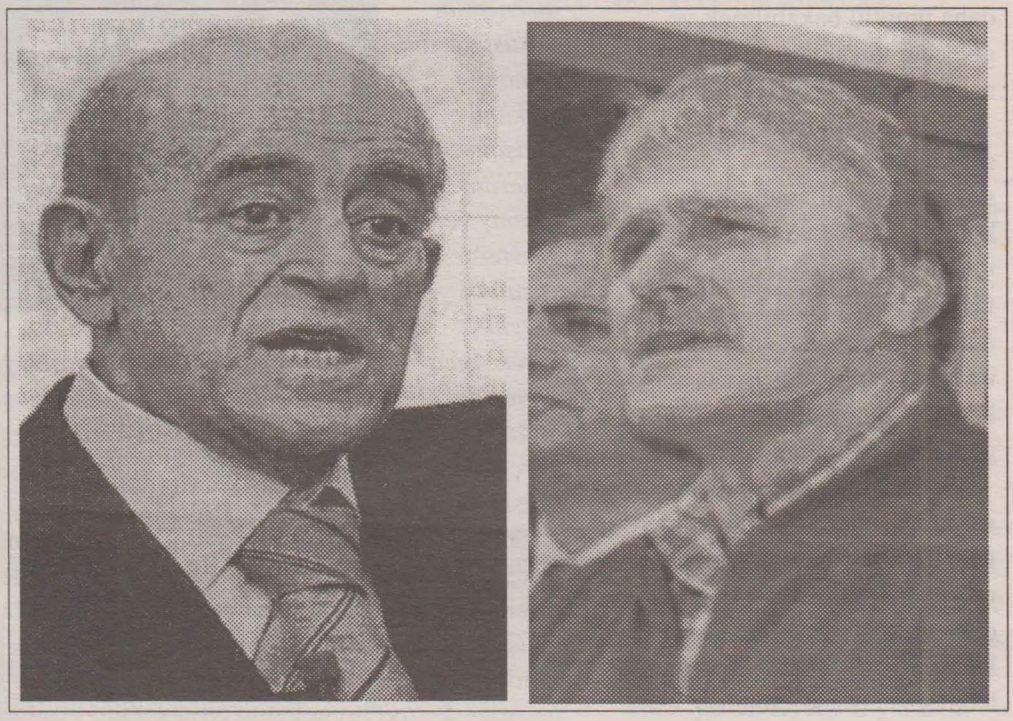
Kitabın yazarı eski bir sendikacı. Petrol-İŞ Aksaray eski şube başkanı Nejat Elibol.

Direniş içinde işçilerin nasıl değiştiği, dönüştüğü, bilinçlendiği romanda çok iyi işlenmiş. Direnişe yön veren, onu güçlü kılan öncü işçilerin müdahalesini ilgiyle okuyacaksınız. Ve daha önemlisi bir direnişin öncü işçileri nasıl geliştirdiğine tanık olacaksınız.

Bir metal işçisi

DİSK Genel Başkanı Süleylan Çelebi "Sabancı ağası"nın ayağına koştu...

İşçi sınıfının gerçek temsilcileri patronlara yalakalık yapmaz!

Türkiye'nin önde gelen sömürücüsü ve TÜSİAD baş üyesi Sakıp Sabancı Amerikan Hastanesi'nde tedavi altına alındı. 9 Nisan tarihinde durumu ciddileşerek yoğun bakıma alındı. Bu durumun duyulması üzerine Amerikan Hastanesi ziyaretçi akınına uğradı. Tuncay Özilhan, Kadir Has, Aydın Doğan vb. tüm kan emiciler hastaneye koştular. Onların bu koşturması doğal. Asıl önemli olan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin de Amerikan Hastanesi'ne koşmasıdır.

Çelebi'nin, Sabancı'yı ziyareti sırasında ettiği sözlerin üzerinde durmak gerekiyor. Yağcılık ve yalakalık dolu ve gerçekliğin kendisine zerre kadar uymayan şu sözler işçiler için mide bulandırıcıdır adeta, "Türkiye'de istihdam denince akla gelen Sabancı'dır". Oysa daha düne kadar aynı Çelebi, Brissa, Lassa ve diğer lastik fabrikalarındaki grevlerin yasaklanmasına karşı atıp tutuyordu. Bu fabrikaların Sabancı'ya ait olduğunu Çelebi de biliyordur muhtemelen. Zira grevler Sabancı'nın da isteğiyle yasaklandı. Yine Sabancı'ya ait Sasa, Mensa ve Bossalar'dan yüzlerce işçi atıldığında Adana'da nutuk atan yine aynı Çelebi'ydi. O halde Çelebi'nin alanlarda saldırılara ve grev yasaklamalarına karşı attığı nutuklar ne kadar gerçekçidir? Bunu en iyi, Sabancı'nın gazabına uğrayan işçiler bilir elbet.

Oysa biz işçilerin Sabancı denilince aklına ilk gelenler aşırı sömürü, işten atılma, iş yasası denilen kölelik uygulaması ve Sabancı'nın da dahil olduğu burjuva egemenliğidir. Sabancı denilince aklımıza gelen cezaevleri katliamlarıdır. Gizli devlet örgütlenmesidir. İşyerimizde yanıbaşımızdaki arkadaşımızın kopan bacağı, kesilen koludur. Sabancı demek kandır bizim için. Sabancı açlığımız, sefaletimiz demektir. Ülkemizin yağmalanmasıdır. Çöplükten ekmek toplamaktır. Köprü altında yatmaktır, işkencedir vb.

Sabancı ve Sabancı gibi kan içicilerle ne bir ortak amacımız, ne de ortak bir çıkarımız vardır. Ne yaşamımız, ne de gelecek özlemlerimiz asla aynı değildir, olamaz da. Aksine karşıt iki sınıfın mensubu olarak çıkarlarımız asla uzlaşamaz. Çelebi gibi işbirlikçi uşaklar el pençe divan durup yağcılık-yalakalık yapabilirler. İstedikleri kadar yaltaklanabilirler. Ama bizim sınıf kinimiz asla bitmeyecek ve daha da güçlenecektir. Taa ki sömürücü sınıf ve işbirlikçileri tarihin çöplüğüne atılana kadar.

Yalaka Çelebi'ye duyurulur!..

Pendik'ten bir işçi

Saldırganlık ve savaş aygıtı NATO'ya geçit vermeyelim!

Son haftalarda işgalci haydutların Iraklı tutsaklara uyguladığı vahşi işkencelere tüm dünya tanık oldu. Yalnız Iraklılar'ın değil insanlığın bir bütün olarak aşağılanması anlamına gelen bu görüntüler, yapılan işkencelerin küçük bir bölümünü yansıtıyor. Diğer bir ifadeyle bunlar sadece buzdağının görünen kısmıdır. Buna rağmen bu fotoğraflar, insan olan herkesi isyan ettirecek cinstendir. Amerikan-İngiliz emperyalistlerinin ihraç edeceği "demokrasi"nin nasıl bir şey olduğunu anlamak için bu fotoğraflara bakmak yeterlidir.

İnsanlığın yüz karası olan bu fotoğraflar Amerikan-İngiliz savaş ağalarının gerçek yüzüdür. Bunlar aynı zamanda "Kuzey Atlantik Paktı" diye adlandırılan NATO'nun şefleridir. NATO, kurulduğu günden bu yana hep bu haydut takımının hizmetinde olmuştur. Ülkeler yakılıp-yıkıldı, işgal edildi, halklar kıyımlardan geçirildi. Bütün bu zulümler, bu savaş ağalarının çıkarlarını korumak içindir. Daha kurulduğu ilk yıllarda Kore'ye kadar uzanıp Kore halkını birbirine kırdırdılar. O zamandan beri Amerika'ya uşaklık eden Türkiye'deki egemenler de, 1952'de Kore'ye binlerce asker gönderdi. Amerikalılar'ın önünde kalkan olarak kullanılan Türk askerlerinin çoğu Kore'den geri gelemedi.

Son günlerde Amerika'nın hazırlayıp İngiltere ve İsrail'in destek verdiği "Büyük Ortadoğu Projesi"nden söz ediliyor. Bu proje ile Kuzey Afrika'dan Orta Asya'ya kadar onlarca ülkeye "demokrasi" getirileceği iddia edilmektedir. Fakat biz, bu canilerin "demokrasi" derken neyi kastettiklerini Filistin ve Irak halklarına yaptıklarından biliyoruz. Son günlerde ortalıkta dolaşan işkence fotoğrafları bu "demokrasi"ye ayna tutmaktadır.

Demek ki "demokrasi getirmek" iddiası alçakça bir yalandan ibarettir. Asıl amaç; Kuzey Afrika, Ortadoğu ve Orta Asya'daki tüm ülkelerde Amerikan uşağı rejimleri başa geçirmektir. Eski Yugoslavya, Afganistan ve Irak'ta Amerikan uşağı rejimlerin başa nasıl geçirildiğini ise hep birlikte gördük. Bu ülke halklarının tepesine binlerce ton bomba yağdırıldı. Ülkeler tam bir harabeye çevrildi. Var olan tüm sanayi işletmeleri bombalanarak tahrip edildi. Kentlerin altyapısı bile işlemez hale getirilirken, eğitim, sağlık gibi temel kurumlar da çökertildi. Yani işgalciler, adı geçen ülkelere yıkım, katliam, işsizlik, yoksulluk ve açlıktan başka bir şey götürmediler. Bu haydutlar sürüsü, dünya halklarıyla alay edercesine bu dehşet tablosuna "demokrasi" diyorlar.

28-29 Haziran'da İstanbul'da toplanmaya hazırlanan NATO'nun eli kanlı şefleri, onlarca ülkeyi Afganistan, Irak, Filistin gibi işgal etmenin yollarını arayacak. Emperyalist-siyonist güçler, maliyeti yüksek, yüzbinlerce işgalci asker gerektiren bu kapsamlı saldırı için, Türkiye dahil tüm NATO üyesi ülkeleri bu vahşetin suç ortakları haline getirmek istiyorlar. İstanbul'daki NATO toplantısının esas gündemi, bölge halklarının yıkımı anlamına gelen bu projeyi uygulamanın yol ve yöntemlerini bulmak olacaktır. Türkiye'ye gelen NATO genel sekreteri de bunu açıklamıştır.

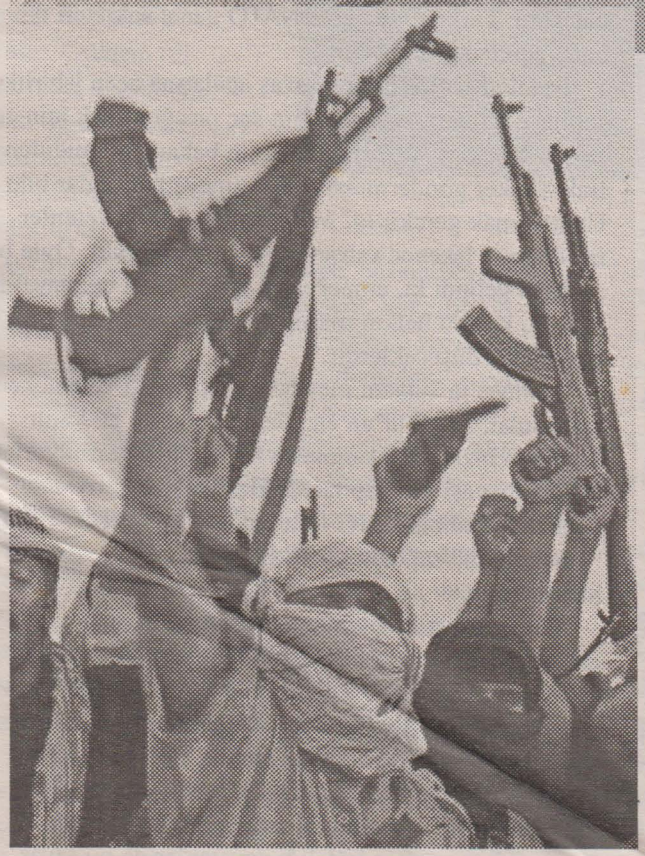
İstanbul'u NATO'nun savaş ağalarına açan işbirlikçi sermaye iktidarı, Amerika'nın suç ortağı olmak için can atıyor. Nitekim AKP hükümetinin bakanları şimdiden Irak'a asker göndermekten söz etmeye başladılar bile. Unutmamak gerekir ki, Irak işgaline destek verenler izlediğimiz işkence vahşetinin suç ortaklarıdır. Öyle bir noktaya gelindi ki, emperyalist işgale karşı çıkmayanlar bile, bu komşu halkın maruz kaldığı zulmün suç ortağı konumuna düşeceklerdir.

1 Mayıs'ta Taksim meydanını işçi sınıfı ve emekçilere kapatanlar, İstanbul'un en güzide yerlerini eli kanlı katillerin hizmetine sunmakta bir sakınca görmüyorlar. NATO Zirvesi'nin yapılacağı Beşiktaş ve çevresinde şimdiden 300 bin kişiyi fişleyen devlet, NATO şeflerinin "güvenliğini" sağlamak için sıkıyönetim uygulamaya hazırlanıyor.

Emperyalist barbarlığa karşı olan tüm anti-emperyalist güçler de, İstanbul'u savaş ağalarına dar etmek için hazırlığa başlamış bulunuyor. Bölgemizin bir cehenneme çevrilip, halkların katledilmesine karşı yükselecek direnişe öncülük etmek, esas olarak işçi sınıfının görevidir. Zira işsizliği, esnek üretimi, taşeronlaştırmayı, sefalet ücretini, özelleştirmeyi, kısacası işçi sınıfına köleliği dayatanlar da bu savaş ağaları ve işbirlikçilerinden başkası değil.

Emperyalist-siyonist barbarlığa karşı direnen Irak ve Filistin halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 108 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Mayıs 2004 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST